

Hồi 437**Phiêu Diêu chi chiến**

Mưa gió đương nhiên không thể tập trung lên lưỡi kiếm, nhưng kiếm khí của Diệp Luyện Hoa đích thực khiến người ta có cảm giác phong vũ đều tề tập cả vào nó, xạ thẳng đến Tôn Ân đang đứng bên bờ vực.

Tôn Ân thoáng lộ thần sắc ngạc nhiên, rõ ràng là chưa từng nghĩ đến Yến Phi có thể đơn độc sử dụng Thái Âm khí mà không hề vận đến Dương hỏa, khiến cho Âm thủy chí tịnh chí thuần, không hề có chút tạp chất.

Phải biết rằng các nhà Âm Dương thuật đều nói rằng, vật vật thái cực, có nghĩa là bất cứ sự vật nào bất luận lớn nhỏ ra sao, đều là một thái cực, mà thái cực thì đương nhiên là do một âm, một dương tạo thành, không có thứ nào là ngoại lệ cả.

Chẳng hạn như Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân cũng là do Âm Dương tổ thành, Thái Dương chân hỏa của y thực chất là một Âm, một Dương, chỉ có điều là 'dương trung chi dương', 'dương trung chi âm' mà thôi. Chính vì vậy, mà y cần phải chuyển hóa 'dương trung chi âm' thành 'âm trung chi âm', trong tình huống thông thường, điều này căn bản là không thể làm được.

Vì vậy An Ngọc Tĩnh tuy đã phục dụng Động Cực đan mà luyện thành Thái Âm chi khí, nhưng 'âm trung chi âm' của nàng vẫn ẩn hàm 'âm trung chi dương', muốn luyện thành 'dương trung chi dương' cực đoan tương phản cũng là một điều không thể, cũng như thủy và hỏa không thể cùng tồn tại trong một hoàn cảnh để bổ trợ cho nhau, tăng thêm uy lực của đối phương vậy. Có câu 'cô âm bất trường', muốn luyện thành Thái Âm khí thuần âm không ẩn hàm Dương hỏa đã là chuyện khó trong những chuyện khó rồi, càng không cần nói đến chuyện luyện được thuần Âm, thuần Dương chi khí.

Nhìn từ góc độ này, Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp của Yến Phi đích thực là tuyệt học khoáng tuyệt cổ kim.

Mục tiêu của Tôn Ân chính là mượn Yến Phi để chuyển hóa 'dương trung chi âm' của Hoàng Thiên đại pháp thành 'âm trung chi âm', Yến Phi cũng giống như Động Cực đan, sau khi ăn vào y sẽ trở thành một Yến Phi khác, có thể thi triển được chiêu số chung cực như Phá Toái Hư Không, khai mở Tiên môn, sang bờ bên kia.

Y có ảo giác như vậy, ngoài nguyên do vì Yến Phi không cùng thi triển Âm Dương chi khí như lần quyết chiến trước, còn có một nguyên nhân khác nữa, chính là đặc tính của Thái Âm chân khí, trong lúc tiết trời mưa gió sục sùi ẩm ướt thế này, uy lực của Âm thủy sẽ tăng lên gấp bội, cũng giống như ở hỏa trường lần trước, chàng đã vận dụng phạm hỏa, khiến cho kiếm khí tăng thêm mấy lần uy lực, không gì là không phá hủy nổi.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, y đã mất đi 'thời', còn hai điều kiện còn lại, y cũng không chiếm nổi tiện nghi.

Nếu muốn đánh bại Yến Phi, Tôn Ân tự vấn mười phần chắc chắn cả mười là mình làm được, vấn đề là nếu giết Yến Phi như vậy, giấc mộng Tiên môn của y coi như vỡ tan từ đây, cả đời cũng chỉ có thể nghĩ về Động thiên phúc địa mà thở dài tiếc nuối, coi như tận duyên với tiên giới.

Chỗ khó của Tôn Ân chính là phải chiếm lấy thượng phong, khống chế toàn bộ cục diện, dắt mũi Yến Phi đi theo đường hướng mà y định sẵn, khiến Thái Âm chân khí của chàng không thể phát tiết, còn Thái Dương chân khí thì từ từ hao tổn đến không còn một chút, sau đó y sẽ thi triển chiêu số Hoàng Thiên Vô Cực mới lĩnh ngộ được từ Tiên môn, bức Yến Phi tử thi công lực, cuối cùng là hút lấy toàn bộ Thái Âm chân khí của chàng, vậy là đại công cáo thành, chuyện không thể cũng sẽ biến thành có thể.

Nhưng nếu Yến Phi chỉ dùng chân khí thuần Âm đối phó với y, vậy thì chàng chỉ tổn hao Thái Âm chi khí, Âm khí của Yến Phi càng yếu nhược, đại kế của y càng bất lợi, nên sao y có thể không ngạc nhiên cho được?

Lẽ nào Yến Phi đã nhìn ra ý đồ của y?

Tôn Ân lướt tới như ánh chớp, ngón tay chặt xuống.

Cùng lúc Diệp Luyện Hoa xuất kích, phong vũ trong phương viên mười trượng đều tập trung cả vào kiếm khí phóng ra nơi đầu mũi kiếm với tốc độ kinh nhân, đột phá cực hạn của bất kỳ kiếm thuật tôn sư nào, biến thành khí chí âm chí hàn, sức mạnh đáng sợ đến độ nhân lực không thể nào cản được.

Nhưng chính vào khoảnh khắc mà Tôn Ân dịch chuyển thân mình. Yến Phi lại có cảm giác như cả thiên địa bao la cơ hồ như bị y điều khiển. Tôn Ân không còn là Tôn Ân nữa, mà là bản thân thiên địa, không ngừng chuyển hóa vô cùng vô tận.

Đây mới là cảnh giới tối cao của Hoàng Thiên đại pháp, Lư Tuần so với Tôn Ân thật chẳng khác nào đứa trẻ mới tập đi so với người lớn.

Thủ chưởng của Tôn Ân xòe rộng phía trước, biến thành một kích bổ thiên cái địa.

Yến Phi biết rõ đây chỉ là ảo giác của nhục nhãn, nhưng vẫn bị tinh, khí, thần mạnh mẽ vô biên của Tôn Ân hoàn toàn chấn nhiếp, không có cách nào phá đi mê cảnh, cũng không thể biến chiêu hóa giải, cứ thế để thủ đao của Tôn Ân chặt chúng chỗ sắc bén nhất của Địch Luyện Hoa.

Không có tiếng kinh phong giao kích, cũng không có kinh khí bắn ra như bình thường, đúng lúc Tôn Ân kích trúng lưới kiếm, kiếm kinh lập tức như thạch trầm đại hải, biến mất vô tung vô ảnh.

Yến Phi giờ mới tỉnh ngộ, trong sát na ấy đã hiểu ra Hoàng Thiên đại pháp thực chất là gì, nhưng giờ thì đã lỡ mất tiền cơ.

Cảm giác cực hư, cực vô toàn thân chân khí không thể nào phát tiết ấy khiến Yến Phi cực kỳ khó chịu, không còn sự lựa chọn nào khác, chàng đành dùng Dương hỏa thay cho Âm thủy, đồng thời nhảy vội về sau, Địch Luyện Hoa hóa thành từng vòng từng vòng Thái Dương chân khí, đẩy ra hết đợt Dương kinh này đến đợt Dương kinh khác.

Đúng như sở liệu, Tôn Ân cười dài một tiếng, Hoàng Thiên đại pháp từ hư vô biến thành thực hữu, nhất thời trong phương viên mười trượng xuất hiện vô số những đạo cuồng lưu từ bốn phương tám hướng ập vào Yến Phi, đồng thời song chưởng của y cũng ảo hóa thành vô số chưởng ảnh, mỗi chưởng đều xuyên qua vòng kiếm kinh của chàng một cách chuẩn xác vô bì, hoàn toàn phá giải độc môn tuyệt kỹ của đối phương.

Yến Phi nhảy lùi về sau, Tôn Ân cũng theo sát như bóng với hình, không để cho chàng bất kỳ cơ hội nào hồi khí.

Chàng thầm tính toán trong lòng, biết rõ đây chính là khoảnh khắc quyết định thành bại, cao thủ như chàng và Tôn Ân giao phong, thắng phụ chỉ cách nhau có một đường tơ, một khi để rơi vào thế hạ phong, tất sẽ mất đi khả năng phản kích, đến chết mới thôi.

Đáng lo hơn cả là dùng Dương khí đối Dương khí, chàng căn bản không phải đối thủ của Tôn Ân, chuyện này chẳng khác gì lấy sở đoản của mình ra so với sở trường của đối phương, bỏ lỡ công năng ảo diệu có thể khắc chế Thái Dương khí của Thái Âm khí.

Thắng phụ đều quyết định cả trong khoảnh khắc này, chỉ cần sai sót một chiêu, hoặc sơ thất một chút, sẽ khiến chàng thua trận một cách thảm hại.

Chỉ còn cách duy nhất để xoay chuyển cục thế, chính là thi triển ra Tiên Môn kiếm quyết mà Tôn Ân nằm mộng cũng không thể nghĩ đến.

Lúc này Yến Phi đã lùi đến sát bờ vực, thêm một bước nữa là sẽ rơi xuống vách núi cao ngất, chàng vội vàng hóa Thoái Âm phù thành Tiến Dương hỏa, vẽ nên vòng kiếm khí cuối cùng.

Thái Âm chân khí rải ra vòng kiếm khí viên mãn và căng tràn cuối cùng.

Nguyên lai, Dương khí và Âm khí đều có những đặc tính không thể thay đổi.

Dương chủ tiến, Âm chủ thoái. Dương khí tốc tiến tốc thoái, Âm khí lại chậm chạp nhu hòa. Vì vậy kỳ chiêu Tiên Tung Sạ Hiện hòa nhập Tiên Môn Quyết vào Nhật Nguyệt Lệ Thiên kiếm pháp này của Yến Phi cần phải lợi dụng đặc tính khác nhau của Âm Dương chi khí, sử dụng thuần Âm chi khí hình thành kiếm kinh, sau đó mới có thể dùng thuần Dương chi khí, dẫn phát Âm Dương, sinh ra Tiên Môn kiếm khí.

Nói một cách khác, nếu chàng dùng Thái Âm chân khí kích phát kiếm kinh, Tôn Ân tuyệt đối không thể kiến chiêu chiết chiêu, ung dung thoải mái như vừa rồi được nữa.

Chưởng đao của Tôn Ân tựa hồ điệp xuyên hoa công tới, khiến người ta nhìn cũng không khỏi ý loạn thần mê, căn bản không thể đoán ra được y sẽ dùng tả chưởng hay hữu chưởng xuyên qua vòng kiếm khí cuối cùng. Nếu luận chiêu thức, Tôn Ân đích thực đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, đăng phong tạo cực rồi.

Yến Phi lại biến Tiến Dương hỏa thành Thoái Âm phù, Thái Dương chân khí bắn khỏi lưới kiếm như thần long phun hỏa, lao thẳng đến thủ chưởng đang xuyên qua vòng Thái Âm chân khí cuối cùng của chàng.

“Xoẹt xoẹt!”.

Điện quang kinh tâm động phách lóe lên giữa kiếm phong và chưởng phong, toàn thân Yến Phi giật bắn lên, tai mất mũi miệng đều ứa máu, nhưng hai chân vẫn đứng vững bên vách núi, không hề lui nửa bước.

Tôn Ân thì bắn ngược về sau tựa con diều đứt dây, lộn nhào hai vòng trên không trung rồi hạ thân xuống bờ vực còn lại.

Tất cả đều như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ có người trong cuộc mới hiểu được tình hình vừa rồi kịch liệt nhường nào, cảm giác tựa như vừa đi qua Quỷ Môn quan, chỉ sẩy chân một chút là sẽ bước nhầm vào đó ngay vậy.

Mục quang hai người giao kích.

Chân khí trong nội thể Yến Phi như sôi lên sùng sục, lục phủ ngũ tạng như đảo vị cho nhau, hai cổ chân khí Thái Âm, Thái Dương không ngừng xung phá kinh mạch khiến chàng

không thể thừa thế truy kích, không thể biết Tôn Ân còn đỡ được thêm bao nhiêu Tiền Môn kiểm quyết nữa.

Tôn Ân cũng nhất thời không nói nên lời.

Hồi lâu sau Tôn Ân mới hừ nhẹ một tiếng, trầm giọng nói: “Ta thật không ngờ Yến huynh đã luyện thành Tiểu tam hợp”.

Yến Phi đưa tay gạt vết máu nơi khóe miệng, hữu thủ nắm chặt Địch Luyện Hoa chỉ xuống mặt đất, ung dung hỏi: “Tiểu tam hợp là gì?”.

Tôn Ân thần sắc bình tĩnh đáp: “Thiên, Địa, Tâm tam phối hợp bích là Đại tam hợp, huynh có thể trùng diễn lại tam phối hợp nhất trên kiểm pháp, nhưng uy lực vẫn chưa thể Phá toái hư không, nên gọi là Tiểu tam hợp”.

Trực giác của Yến Phi cho chàng biết nhìn bề ngoài Tôn Ân không hề có gì dị dạng, nhưng thực ra cũng đã thọ thương, có điều thương thế của y vẫn nhẹ hơn chàng rất nhiều. Phát hiện này không khỏi khiến chàng chấn động, bởi từ sau khi ngộ được Tiền Môn kiểm quyết, đây mới là lần đầu tiên có người chiếm được tiền nghi khi chàng thi triển chiêu số này. Từ đây suy ra, Tôn Ân và Hoàng Thiên đại pháp của y, thực đã vượt quá cả Tiền Môn kiểm quyết của chàng.

Tại sao lại như vậy? Lẽ nào Phá Toái Hư Không vẫn chưa phải là chiêu số tối chung tối cực? Hay là Tiểu tam hợp của chàng vẫn chưa thành? Chân khí của Tôn Ân lại tràn lên khóa chặt lấy chàng, khí cơ dẫn động, đối thủ lại là Tôn Ân, giờ Yến Phi muốn chạy cũng không thể chạy được, chỉ đành tận hết sở năng mà cố đánh bại cường địch trước mắt vậy.

“Hảo! hảo! Hảo!”.

Tôn Ân nói liền ba tiếng, rồi giơ cao hai tay lên trời, y phục đang bay phần phật không ngờ liền ngưng lại, bản thân y cơ hồ như trở thành trung tâm của một cơn bão mà toàn bộ ngọn núi này đều nằm dưới tầm uy hiếp của cơn bão đó.

Thiên địa cơ hồ như tĩnh lặng trong một sát na, sau đó xung quanh Yến Phi cuồn cuộn phong bắt đầu nổi lên, mưa gió nương theo kinh khí hình thành từng đợt xoáy lốc cắt tới người chàng, sắc bén tựa đao tựa kiếm, ngắn mà hữu lực, càng lúc càng mạnh, tấn công Yến Phi không theo bất cứ quy luật hay góc độ nào.

Trong khoảnh khắc mưa gió cũng bị kinh khí của Tôn Ân dẫn động, cảnh vật trên núi trở nên mơ hồ không rõ, cả mặt đất dưới chân Yến Phi cũng cơ hồ như mềm nhũn thành đất bùn, cảm giác đó, nếu không phải đã từng trải nghiệm thì tuyệt đối không thể nào tin trên đời này lại có thứ chiêu thức nào uy lực vô cùng vô tận và đáng sợ nhường ấy.

So với Tôn Ân, khí trường mà Ma môn tiền bối Vệ Nga tạo ra, chỉ bất quá là thứ đồ chơi của con trẻ.

Đây là một chuyện tuyệt đối không có khả năng.

Công lực của Tôn Ân hiện giờ đã hoàn toàn đột phá cực hạn của sức người cũng như của bất cứ bậc đại tông sư nào, cao thâm mạt trắc, không thể dò đoán.

Có điều sự thực vẫn ở trước mắt, cũng như chàng linh ngộ được Tiên Môn Quyết từ tam phối hợp nhất, Tôn Ân cũng có được không ít ích lợi, giúp Hoàng Thiên đại pháp của y tiến thêm một tầng, đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng.

Mỗi một con lốc xoáy kinh khí cắt tới đều làm tổn hao một phần chân khí hộ thể của Yến Phi, hơn nữa lại hết con này đến con khác, hoặc giả có lúc hai ba con lốc cùng cắt đến một lượt, khiến chàng càng thêm tổn hại.

Hoàng Thiên đại pháp của Tôn Ân khiến người ta có cảm giác như toàn bộ sư cuồng bạo của vũ trụ đều bị y triệu tập về đây vậy, làm Yến Phi thấy mình như bị hoàn toàn cô lập với thế giới bên ngoài, chìm đắm trong con xoáy lốc tạo ra bởi kinh khí của đối phương, bản thân như một con rối để mặc cho Tôn Ân dùng chân khí điều khiển vậy.

Trong mắt chàng, Tôn Ân lúc này đã biến thành một người khổng lồ có thể thao túng cả trời đất, còn chàng thì chỉ như một con kiến nhỏ nhoi không biết tự lượng sức mình, cảm giác quả thật vô cùng bất lực. Cuồng phong vẫn từ bốn phương tám hướng ập tới, gầm rú như điên như nộ.

Đối phương dường như sở hữu một lực lượng vô tận, còn chàng thì không ngừng hao tổn chân nguyên, cảm giác người mạnh ta yếu đáng sợ đó đã tạo thành một thứ áp lực không thể nào kháng cự.

Trong sát na ấy, chàng biết mình đã rơi vào thế hạ phong, còn Tôn Ân thì đang bức chàng phản kích trong thế bất lợi tuyệt đối.

Làm sao mới có thể lấy lại thế cân bằng? Điệp Luyện Hoa chỉ thẳng vào mặt đối thủ.

Thân sắc Yến Phi trở nên bình tĩnh phi thường, tựa như một ngọn núi cao để mặc cho phong vũ toi bời cũng vĩnh viễn không hề dao động, song mục sáng rực tinh quang, y phục toàn thân bay lên phần phật, cộng với mắt, mũi, tai, miệng vừa rồi đều ứa máu, khiến tướng mạo chàng trở nên kỳ dị đến cực điểm.

Trước sự uy hiếp của Tôn Ân, Yến Phi đành thi triển toàn bộ công phu ra liều mạng, trong trận quyết đấu này, kẻ mưu thủ đoạn gì cũng tuyệt đối không có tác dụng gì cả.

Cả Tôn Ân cũng không biết được phản kích tới đây của chàng thực ra là do chính ý bức thì triển ra, chàng chưa từng thử qua nên cũng không biết có thể thực hiện được không, nhưng chàng biết chỉ có chiêu này mới phá được thứ công pháp đặc dị mà sức người không thể ngăn cản nổi kia, không thành công thì cũng thành nhân, tuyệt đối không còn thời gian cho chàng trì hoãn thêm nữa.

Thái Dương chân hỏa chảy vào Đệch Luyện Hoa liên miên bất tuyệt, tả thủ Yến Phi từ từ đưa lên, chưởng tâm hướng ra ngoài, khi Đệch Luyện Hoa tích đủ chân lực để bùng phát, Yến Phi mới từ từ nói: “Không biết chiêu này của Thiên Sư tên gọi là gì vậy?”.

Song mục Tôn Ân sáng rực lên như điện, cười dài một tràng đáp: “Nói cho Yến huynh biết thì sao chứ? Chiêu này vốn là tuyệt chiêu trong Hoàng Thiên đại pháp của ta, tên là Hoàng Thiên Vô Cực, đã vượt qua phạm trù võ học thông thường, sức người không thể nào kháng cự được, cũng giống như Tiểu tam hợp của Yến huynh vậy”.

Yến Phi mỉm cười: “Tiểu tam hợp thì sao?”.

Lời vừa dứt, chàng lập tức đẩy tả chưởng ra.

Tôn Ân nhãn quang kiến thức đều quán tuyệt thiên hạ, nhưng nhất thời cũng không rõ ý đồ một chưởng này của Yến Phi là gì.

Thì ra chưởng này của chàng chẳng những vô thanh vô tức, hơn nữa còn không trực tiếp công vào Tôn Ân, ngược lại chỉ đánh vào khoảng hư không bên tả chỗ họ Tôn đang đứng, nhìn bề ngoài thì không hề có chút kinh lực, nhưng lại kéo hết cả khí trường đang bao bọc lấy chàng của Tôn Ân lệch hẳn sang bên tả.

Yến Phi thoáng cảm thấy toàn thân thư thái, hiểu được thành công hay thất bại đều nằm trong khoảnh khắc quyết định này, nên lập tức nhân kiếm hợp nhất, lao vút về phía họ Tôn như ánh sao băng.

Tôn Ân thở dài nói: “Yến huynh muốn chết sao?”. Nói đoạn hai cánh tay đang giơ cao liền hợp lại, chưởng tâm hướng vào nhau, một đạo kinh khí lập tức sinh ra ở khoảng không giữa hai bàn tay, bắn về phía Yến Phi.

Yến Phi liền cười dài đắc ý: “Thiên Sư trúng kế rồi!”.

Đột nhiên cả người xoay chuyển, không ngờ lại đưa mình ra chịu trận một chiêu của Tôn Ân, Thái Dương chân hỏa tích tụ trên thân Đệch Luyện Hoa đổ ra ào ạt như thác lũ, bắn thẳng về phía khoảng không bên tả cạnh chỗ Tôn Ân đang đứng.

“Bình!”.

Yến Phi gồng mình đỡ lấy một kích của Tôn Ân, cả người xoay chuyển như con vù, bắn ngược về phía sau.

Cùng lúc đó, khoảng không bên tả của Tôn Ân bị một luồng điện chớp chói lòa rạch nát, khiến y nhất thời không đề phòng liền bị điện quang chấn động làm cho cả người lão đảo suýt nữa thì ngã xuống đất, trông thảm hại vô cùng, đương nhiên là cũng không thể thừa thế truy kích Yến Phi được nữa.

Khi còn cách bờ vực chừng vài trượng thì đà xoay của Yến Phi bắt đầu giảm dần, đến bờ vực thì ngưng lại, vừa mới trụ vững thân mình, chàng đã ọe ra một búng máu tươi, rõ ràng là đã thọ nội thương nghiêm trọng.

Tôn Ân cuối cùng cũng đứng vững được, nhưng vẫn phải bước thêm một bước mới giải trừ hết toàn bộ dư lực, miệng nôn ra một búng máu nhỏ, sắc mặt trắng bệch, đưa mắt nhìn Yến Phi cơ hồ như không thể tin chuyện vừa rồi lại có thể xảy ra.

Giương mặt tuần vĩ của Yến Phi cũng không còn sắc máu, bản thân cũng không thể nào tin Tôn Ân bị Tiên Môn kiểm quyết kích trúng mà chỉ thổ một búng máu nhỏ, nội thương còn nhẹ hơn cả chàng.

Đây đúng là chuyện không thể nào.

Vấn đề rốt cuộc là ở đâu? Hoàng Thiên đại pháp lấy Thái Dương chân hỏa làm chủ của Tôn Ân tuyệt đối không thể kháng cự lại sức mạnh của Tiểu tam hợp do chí âm chí dương kích thích nhau tạo thành.

Tôn Ân dịch chuyển thân mình sang bên hữu Yến Phi, ánh mắt nhìn chàng trở nên hết sức cổ quái: "Ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên có người khiến Tôn Ân ta thọ nội thương không nhẹ như vậy, dám hỏi Yến huynh còn khả năng tái chiến hay không?".

Yến Phi cố gắng không vận công thăm dò thương thế trong kinh mạch, thở dài nói: "Nếu Tôn Thiên Sư không chịu buông tay, Yến Phi ta cũng đành xả mạng bồi quân tử vậy. Có điều nếu tiếp tục giao phong nữa tất sẽ là một sinh một tử, e rằng đây cũng không phải là điều Thiên Sư mong muốn đúng không?".

Tôn Ân gật đầu: "Đúng là ta cũng không thể ngờ huynh lại thi triển được Tiểu tam hợp trong tình huống đó".

Rồi y lại cười cười nói: "Huynh đích thực là người đại trí đại tuệ, đã nhìn thấu nguyên nhân ta muốn quyết chiến, lần này coi như huynh đã miễn cưỡng quá quan, nhưng trận sau lại là một chuyện khác. Nếu huynh vẫn chỉ giới hạn trong công phu Tiểu tam hợp, khẳng định sẽ thua một cách thê thảm đó".

Yến Phi mỉm cười: “Có phải Thiên Sư muốn hẹn tái chiến chẳng?”.

Tôn Ân gật đầu: “Bất luận huynh trốn đến chân trời hay góc biển, ta cũng có cách tìm ra, về mặt này hẳn là huynh đã rõ rồi chứ?”.

Yến Phi điềm nhiên đáp: “Ta chưa từng nghĩ đến chuyện trốn tránh, đúng như Thiên Sư đã nói, giữa hai chúng ta chỉ có một kẻ có thể phá không mà đi, không phải là huynh thì là ta. Trong mắt Thiên Sư, Yến Phi ta chính là then chốt để luyện thành Phá Toái Hư Không, nhưng không biết Thiên Sư có hiểu được rằng, Tôn huynh cũng đã trở thành nhân tố quyết định giúp ta luyện thành Đại tam hợp hay không? Nếu đã như vậy, ngày này năm sau chúng ta gặp nhau ở đây quyết một trận thư hùng nữa, Thiên Sư thấy được chẳng?”.

Tôn Ân ngửa mặt cười lớn: “Hảo! nhất ngôn vi định!”.

Nói xong liền tung người bay vút lên, lao xuống triền dốc, trong nháy mắt đã biến mất.

Yến Phi run rẩy toàn thân, ngồi bịch xuống đất, miệng ọe ra một búng máu tươi nữa.

- o O o -